סלע חדק

אגדת עמי באיקל

על שפת ימת באיקל עומד סלע שנמשך
מעל פני המים כמו חדק.
וזה סיפורו,

*

לפני שנים רבות על גדות הימה הענקית
באיקל שרר חום רב. צמחו שם עצים
גדולים ביותר, שלא נראו במקומות
אחרים, וחיו גם חיות גדולות - קרנפים
ענקיים, נמרים בני שיני חרב, דובי מערות
וממותות, הענקים השעירים,.
תרועות החדקים של ממותות הרעידו
הרים. ממותות היו החיות הגדולות ביותר
שבעולם, אך מטבעם הם היו שלווים,
צנועים, אוהבי שלום.

רק לאחד בין הממותות של אזור ימת באיקל היה מזג רע. הוא היה רברבן גדול ויהיר מאוד. התהלך תמיד לבדו, בעל חשיבות עצמית וגאווה מעושה, ורע היה למי שעמד בדרכו. חיות קטנות תפס בחדקו וזרק לשיחים, חיות גדולות יותר דקר בניבים עבים שלו והפיל לארץ. ללא כל סיבה עקר עצים ענקיים עם שורשיהם, ערם סלעים גדולים וחסם נהרות המובילים מים לבאיקל.

לא פעם נזף מנהיג הממותות ברברבן "תירגע עקשן, אל תפגע בחיות חלשות, על תעקור עצים, אל תיעכר נהרות. אחרת תכנס לצרות."

הסורר שמע את מנהיג הממותות אך תמיד המשיך במעשיו. ופעם התחיל להתרגז ממש "לשם מה תנסה ללמד אותי?" צעק על המנהיג "למה תנזוף בי! אני כאן החזק ביותר. אם ארצה, לא רק

את אעצור הנהרות, אלא את ימת באיקל עצמה אהפוך לשלולית!"
מנהיג הממותות הזדעזע, ממותות אחרים הניפו את החדקים שלהם. רוח באיקל התרומם בעצמו, עטף את חופיו בענן ועל פניו הופיע חיוך זדוני.
אך הממותה העקשן לא ראה דבר. הוא לקח תנופה, תקע את הניבים שלו בסלע, והרים אותו כדי לזרוק רחוק לתוך האגם.
אלא שהסלע נעשה כבד, כבד מאוד, עד שהניבים של הממותה נשברו תחתיו ונפלו יחד עם הסלע לתוך המים.
הממותה שאג מרוב צער, הוציא את החדק שלו אל המים כדי להחזיר לעצמו את הניבים השבורים... והתאבן לעולם.
מאז על שפת ימת באיקל עומד סלע שנמשך מעל פני המים כמו חדק.
וכך גם קוראים לו האנשים "סלע-חדק".